

INESE TORA

MIRKLIS

ja es gribētu uzgleznot mirkli
es atgultos dziļajā zālē
un raudzītos debesu dziļēs
kur mākoņi pasauli mīl
es raudzītos tikai mirkli
jo gleznai nevajag vairāk
es gulētu dziļajā zālē
tas nekas ka reizēm tā mikla
lai sajūtu zemes spēku
lai sajūtu debesis pāri
man nevajag neko lieku
vien sajūst šo dzīvības prieku
vien sajūst ka esmu pati
kā zeme
kā zāle
kā debess
kā vējā skrejoša lapa
kas elpo un
izjūt šo mirkli

KAD VĀLODZE PADZERAS AVOTĀ

kad vālodze padzeras avotā
svētījot brīdi šo skaidro
no debesīm balta gaisma nāk
tās atspīdums avotā zaigo
kad vālodze padzeras avotā
un pateicībā pleš spārnus
tad gaisma pār avotu svētījot nāk
un dienu sveic rītausma maiga
un aizlido vālodze svētīta
no avota ūdens un gaismas
un diena pār pasauli gaiša nāk
uz spārnēm to vālodze aiznes

SADZIRDĒT AR SIRDI

es lidošu arvien
kad spārnos celsies kaijas
es lidošu arvien
kad vējš pār zemi
trauksies maijā
es uzlidošu debesīs
un saukšu tevi arvien
kad varavīksnes loks
kā mirdzošs pakavs
apņems zemi
es uzlidošu debesīs
ar skaļu cīrulīti zilgmē
es uzlidošu debesīs arvien
kad zaļi asni zaļos zemē
es uzlidošu debesīs
ar spalgu kaijas saucienu
pār jūru
es uzlidošu debesīs
un saukšu tevi līdzī
es lidošu arvien
un saukšu tevi
vien ieklausies
un sadzirdi
vien ļaujies sadzirdēt
ar sirdi...

MĪLESTĪBAS VĀLODZE

tik smalki mīlestība zied
tik sīkiem trausliem ziediem
tik maigiem soljiem laime iet
tik plūstoši tik vijīgi tik gaiši
nāc sajūti šo vieglo vēja šalku
nāc noglāsti šo pasakaino ziedu smalko
nāc iedzer avotūdens spirdzinošo malku
un nesaki un nesaki neko
tas aizbiedēt var mīlestības vālodzi
no strauta

VISS DZĪVĒ RELATĪVS

viss dzīvē relatīvs un mainīgs
kā Dievs uz plauksta tevi tur
kā ūdens krastos skrien uz jūru
un neatnāk vairs atpakaļ
viss dzīvē relatīvs un mainīgs
un svarīgi ir tikai tas
ko šajā brīdī sirdī jūti
kā prieku vai kā asaras
un svarīgi ko ļaudīm saki
vai esi apmierināts pats
ar savu ikdienišķo laimi
un dzīvi kā no pasakas
no pasakas kas tava dzīve
no pasakas kas tevi tur
kas cauri ikdienības mūriem
tev pilnskanīgu laimi bur

SIEVIETEI...

tu esi neparasts zieds
sieviete – vijīga maiga
tavs skatiens uzzied kā stāsts
brīdī kad veries tu laikā
tavs augums mūžību auklē
kā mirdzošā gaistošā dejā
tu ziedi tik neparasti un koši
ar zeltainu dvēseli plaukstā
tu sieviete - maiga un gaiša
zied tevī debesu krāsas
kā gliemežvāks atstaro sejā
tās tavai dvēselei māsas
tu esi neparasts zieds
sieviete – vijīga maiga

TRAUSLI MIRKĻI...

trausli mirkļi aizzibinās garām
saplūst gaišā viendabīgā plūdumā
man no tevis neko nevajag
tikai labi zināt
esi laimīgs viens vai divatā
esi laimīgs savās domās sirdī
esi laimīgs savā būtībā
man no tevis neko nevajag
dzīvība ir dāvana visdārgākā
man no tevis tiešām neko nevajag
aizzibinās garām dienas
savijoties vainagā
man no tevis neko nevajag
trausli mirkļi tikšņ un ieplūst mūžībā
aizzibinās tikšņ un saplūst
savijoties viendabīgā
gaišā plūdumā

KAD MĪLESTĪBA ATNĀK

kā mīlestība atver visus vārtus
tā nāk kā rīta gaisma austošā pār kalnu
un paceļ spārnos visas ikdienības nastas
kā mīlestība atraisa un vārdus dod
sev pretī neko neko neprasot
kā mīlestība aizdzen bailes
no nezināmā zudušā
varbūt - vien aizmigušā vaiga
kā mīlestība liek mums spārnus klāt pie pleciem
un zvaigznes naktī aizdedzina
lai mēs vēl labāk redzam
lai redzam mēs un sajūtam ar sirdi
kad mīlestība atnāk rīta rasā
savus izslāpušos zirgus dzirdīt
kā mīlestība paceļ spārnos mūs
un jaunu elpu dod neko
neko sev pretim neprasot

VĒLĒJUMS

ļauj dvēselei uzziēdēt
teiksmainiem ziediem
no sapņiem no ilgām
no ikdienas lietiem
tai dvēseles stūrī
kur aizmidzis prieks
lai uzziēd un rotājas
pasakains zieds
ar cerību putekšņiem
dvēseles vidū
ar saulainām stīgām
uz gaismu kas stīgo
ļauj dvēselei uzziēdēt
teiksmainiem ziediem
caur ikdienas lietiem
caur ikdienas sniegiem

DZĪVI DZERT PA MALKAM

tik ilgi esmu gājusi
es garām neaiziešu
tik ilgi esmu tvīkusi
es veldzi atradīšu
tik liegi vēji mani nes
tik liegi saule auklē
tik ilgi esmu rasā es
kā grieze rudzu laukā
tik ilgi esmu nākusi
pa taku garām strautam
tik ilgi lasu zemenes
un veru smilgā smalkā
un nebeidzas
un nebeidzas šis prieks
kas nāk pa malkam
tik ilgi lasu zemenes
un padzeros no strauta
tik ilgi esmu gājusi
pa taku garām strautam
kā dzīves slāpstošs ceļinieks
kas dzīvi dzer pa malkam

MĀTE - ZEME

kā dziļa aka sapnī veldzi dod
kā avots tek un neapstājas burbuļot
kā vēsā straumē strautiņš pārvērš raizes
kā māte nāk un galdā noliek maizi
pār abras malām rūgstot mīkla kāpj
un tev kas dodies prom
viss paliekošais sirdī smeldz un sāp
bet cita ceļa nav
pār zemi liecas varavīksnes tilts
spēj zeme piedot visu
un viņas vēlējums ir silts
lai viņas bērni atpakaļ nākt spētu
tiem māte - zeme atdod
savu mīlestības spēku

ELĒGIJA

pa taciņām un celiņiem kas ieti
sirds vienmēr atnāk atpakaļ pie sevis
arī tad ja vārtiņi ir aizvērušies cieti
un neatvairāms spēks lauž vārtiņus
pa kuriem šodien ejams ceļš tavs
neizdibināmais sarežģītais
velti asaras mēs lejam
tad labāk labāk smejam
it visas taciņas un celiņi kas ieti
arvienu atvedīs pie sevis
tavā sirdī radīs vietu
vien atļauj vārtiņus tā viegli
viegli vaļā vērt lai vējš tos
garām skrienot nesalauž
bet viegli viegli vaļā ver
un glauž un glauž
lai viegliem soļiem
savās taciņās mēs ejam
un sāpēm spītējot
ne raudam asaras
bet smejam
smejam...